

עלון

חג שמחה

לכבוד הקב"ה

חג שבועות

לימוד תורה

החיוב ללמוד תורה מוטל על כל איש מעם ישראל. כל יהודי באשר הוא ובאיזה מצב שהוא, מחוייב לעסוק בתורה. וכך כותב הרמב"ם (הלכות תלמוד תורה פרק א הלכה ח): "כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה, בין עני בין עשיר, בין שלם בגופו בין שבע ייסורים, בין שהיה בחור בין שהיה זקן גדול שנתש כוחו, אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים, ואפילו בעל אשה ובנים, חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה, ביום ובלילה, שנאמר: 'והגית בו יומם ולילה'."

ללימוד התורה מישורים רבים: תורה שבכתב (חמשה חומשי תורה וספרי הנביאים והכתובים ומפרשיהם), תורה שבעל פה (משניות), תלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי ומפרשיהם. מדרשי חז"ל בהלכה ובאגדה, ספרי הלכה (כגון: טור, שולחן ערוך, משנה ברורה, בן איש חי) וכן ספרי הגות, מחשבה, מוסר ועוד. מצות לימוד התורה פרוסה על פני כל החיים ויש להקדיש לכך כל זמן פנוי, כדברי ה' ליהושע: "והגית בו יומם ולילה."

מלבד ניצול עיתות הפנאי ללמוד תורה, יש גם לקבוע עתים ללימוד התורה ולהקפיד על קביעות זו שלא תתבטל מפאת עיסוקים אחרים. מובא בחז"ל, שאחת השאלות ששואלים את האדם בבואו לבית הדין של מעלה היא: "קבעת עתים לתורה?"

שכרה של מצות תלמוד תורה רב מאוד ועליו נאמר: "ותלמוד תורה כנגד כולם". גודל ועוצם השכר המובטח ללומדי תורה הוא לא רק בעולם הבא, אלא גם בעולם הזה. התורה מבטיחה לנו שפע של ברכה והצלחה בכל המישורים, רוחניים וגשמיים, פה בעולם הזה, אם רק נשכיל להתחבר אל מקור מים חיים - התורה. במסכת אבות (פרק ו, א) מובא: "רבי מאיר אומר: כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה; ולא עוד, אלא שכל העולם כולו כדי הוא לו."

נציין מקצת מן הדברים הרבים שהתורה מבטיחה לעוסקים בה, כפי שהם מופיעים בחז"ל:

מצילתו מיצר הרע: "בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין, ואם אתם עוסקים בתורה, אין אתם נמסרים בידו, שנאמר: 'הלא אם תטיב שאת', ואם אין אתם עוסקים בתורה, אתם נמסרים בידו, שנאמר: 'לתפתח חטאת רובץ', ולא עוד אלא שכל משאו ומתנו בדך, שנאמר: 'ואליך תשוקתי'..."

"תנא דבי רבי שמעאל: בני, אם פגע בדך מנוול זה, משכהו לבית המדרש, אם אבן הוא - נימוח, ואם ברזל הוא - מתפוצץ."

"מפני מה זכה יעקב לחיים שלא ביצר הרע? מפני שהיה יושב בבית המדרש מקטנותו ועד זקנותו, והיה בקי במקרא ובמשנה, בהלכות ובאגדות."

מכפרת עוונותיו: "לכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עוון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם - אמר רבה: בזבח ובמנחה אינו מתכפר, אבל מתכפר הוא בדברי תורה... תנו רבנן: משפחה אחת היתה בירושלים, שהיו מתים כבן שמונה עשרה שנה, באו והודיעו את רבן יוחנן בן זכאי, אמר להם: שמא ממשפחת עלי אתם - שנאמר: 'וכל מרבית ביתך ימותו אנשים' - לכו ועסקו בתורה ותחיו. הלכו ועסקו בתורה וחיו, והיו קורין אותן: משפחת יוחנן, על שמו."

"זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם - כל העוסק בתורה כאילו הקריב עולה, מנחה, חטאת ואשם... אמר רבא: כל העוסק בתורה, אינו צריך לא עולה ולא מנחה ולא חטאת ולא אשם."

"יפוצו מעינותיך חוצה - נמשלו דברי תורה למים, מה מים מעלים את הטמא מטומאתו, כך דברי תורה מעלים את האדם מטומאה לטהרה."

מיישרת דרכיו: "הלואי אותי עזבו ותורתי שמרו, כי המאור שבה מחזירם למוטב... 'יפוצו מעינותיך חוצה' - נמשלו דברי תורה למים, מה מים משיבים נפשו של אדם, כך דברי תורה משיבים נפשו של אדם מדרך רעה לדרך טובה."

מקרבנו לבוראו: "אכלו רעים - אלו בעלי מצוות, שתו דודים ושכרו - אלו חכמי תורה", ופירש מהרז"ו: "הרע הוא אהוב שאינו קרוב, אך הדוד הוא אהוב וגם קרוב, על כן דורש 'אכלו רעים' על בעלי מצוות בלבד ללא תורה, ו'דודים' - אלו בעלי תורה, שנעשו קרובים ואהובים". וכן מובא בספר דרך ה' (ח"א)

פ"ד): "ואמנם אמצעי אחד נתן לנו האל יתברך שמו, שמדרגתו למעלה מכל שאר האמצעים המקרבים האדם אליו, והוא תלמוד תורה."

"יקרה היא מפנינים - מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים", וביארו המפרשים, שעל ידי לימוד התורה משיגים קרבת אלוקים יותר ממה שמשיג האיש הקדוש ביותר - הוא הכהן הגדול, הנכנס למקום הקדוש ביותר על פני כדור הארץ - הוא קודש הקדשים, ביום הקדוש ביותר בשנה - הוא יום הכיפורים, כדי להקטיר קטורת - החשובה כקדשי קדשים.

מסקלת ייסורי ומרפאתו: "אמר רבי שמעון בן לקיש: כל העוסק בתורה, יסורין בדילין הימנו... כל מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק, הקדוש ברוך הוא מביא עליו יסורין מכוערין ועוכרין אותו."

"הביאני המלך חדרי - כשם שיש לקב"ה חדרי חדרים בתורתו, כך יש להם לתלמידי חכמים לכל אחד אחד חדרי חדרים בתורתו, ואם ראית שהיסורין ממשמשין ובאין עליך, רוך לחדרי תורה ומיד היסורין בורחין ממך, שנאמר: 'לך עמי בא בחדריך'."

"בעסק התורה יתרפאו כל האברים, שנאמר: 'ולכל בשרו מרפא'. וביאר בספר 'נפש החיים' (שער ד פרק כט): 'וכן ידוע בזוהר, שהתר"י מצוות הם מכוונים כנגד התרי"ג אברים וגידים שבאדם, ובעשות האדם אחת ממצוות ה' כראוי מתקדש על ידה אותו האבר המכוון נגדה ומחייה אותו... אמנם כשהאדם עוסק בתורה, כתיב בה: 'ולכל בשרו מרפא', שעל ידי עסק התורה מתקדשים ומזדככים כל אבריו וגידיו וכוחותיו כולם."

משמרתו: "אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם: עסקת בתורתי, חיך שאני מגן לך; כשאדם אוהז את המגן, אפילו זורקים בו חצים ואבנים, המגן מקבלם, כך אני מגן לך, ולא זו בלבד, אלא אף לבניך, אם יהיו עוסקין בתורתי כשם שעסקת אותה, אני נעשה להם כמגן, שנאמר: 'אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים בו'. 'וכל חכם מישראל שיש בו דברי תורה... אותו תלמיד חכם אינו צריך לא חרב ולא רומח ולא חנית ולא כל דבר שיהיה לו לשומר, אלא הקדוש ברוך הוא משמרו בעצמו'."

"אם נתרבה במצוות, ריבוא ואלף מלאכים משמרים אותו, ואם הוא שלם בתורה, הקדוש ברוך הוא משמרו, שנאמר: ה' שומרך, ה' צלך על יד ימינך."

"כל תלמיד חכם שעוסק בתורה בכל יום תמיד בשביל להרבות כבוד שמים, אינו צריך לא חרב ולא חנית ולא כל דבר שיהיה לו שומר, אלא הקדוש ברוך הוא משמרו בעצמו."

מצילתו מפגעים רעים ומגזירות רעות: "השונה משנה, מדרש, הלכות ואגדות, אפילו נגזרו עליו מאה גזירות, הקדוש ברוך הוא מעבירן ממנו."

"כל מאן דאישתדיל באורייתא, לא דחיל מפגעי דעלמא" (כל מי שעוסק בתורה, לא יפחד מפגעי העולם). "כל המתרפה מדברי תורה, אין בו כח לעמוד ביום צרה". בפירוש המשניות לרמב"ם (סוף מסכת ברכות) מובא: "ואומר: עת לעשות לה' הפרו תורתך, יאמר, שכשנגזרת עת עונש ונקמה, יבואו סיבות לבני אדם שיפרו תורה, כדי שתחול עליהם הגזירה שהם חייבים."

מצליחתו במלחמות: "עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים - מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה? שערי ירושלים, שהיו עוסקים בתורה."

"אילמלא דוד, לא עשה יואב מלחמה", ופירש רש"י: "אילמלא דוד שהיה עוסק בתורה, לא עשה יואב מלחמה, אבל זכותו של דוד עומדת לו ליואב במלחמותיו של דוד."

"כל העוסק בתורה ובגמילות חסדים, אויביו נופלים לפניו כיוסף, שנאמר: בהם עמים ינגח יחידו אפסי ארץ."

"על כן יאמר בספר מלחמות ה' - אמר הקדוש ברוך הוא אתם עסקתם בספר ואני נלחם על ידכם."

מצילתו מבעבוד מלכויות: "לו חכמו ישכילו זאת - אילו נסתכלו ישראל בדברי תורה שניתנה להם, לא שלטה בהם אומה ומלכות."

המשך סיפורים על מעלת קריאת תהילים

קרא תהילים בדמעות והתקבלה בקשתו

סיפר יהודי, שכמו הרבה משפחות בארצנו הקדושה נאבק גם הוא קשה על פרנסתו, בקושי הוא מצליח לסיים את החודש... ובביתו אחד עשר ילדים בלי עין הרע כן ירבו. והנה הגיע עת שידוך בנו הראשון במזל טוב, אך הכיס ריק ואין בו, והרי זה בלתי אפשרי לגשת אל פרק זה של האיש מקדש, באין בידו פרוטה לפורטה. החליט אותו אדם שאם כאן אין המזל מאיר לו פנים כל כך, אולי כדאי לו לנסות את מזלו ממרחק, ושמה יוכל לקבץ מאחוריו בני ישראל שבחוץ לארץ כדי הממון הנדרש לו להשיא את בנו. אזר אפוא האיש את מיטלטליו ושאר צרכי הדרך, ויצא לחוץ לארץ להתדפק על דלתי הגבירים, לבקש שיהיו לו לעזר ולאחיסמך. אבל לדאבון לב מזלו הביש רדף אחריו גם שם, ולא הצליח לאסוף מעות אפילו כדי כיסוי עלות הטיסה... בראותו כי כן נשבר ליבו בקרבו מאוד, והפסיק להתדפק על הדלתות כאשר כן לא היה הועיל לו נקשוריו הרבה... עזב אפוא את מלאכתו באמצע היום, ובכנס לבית כנסת צדדי אחד בלב שבור ודואב, לקח את ספר התהילים בידו, והחל שופך צקון לבו בתפילה לפני ה' כשדמעות רבות ניגרות מעיניו. כך חלפו להן השעות, והוא יושב ובוכה מאין הפוגות, ולא שת לבו כי מתקרבת שעת מנחה, ואנשים החלו להיכנס לבית הכנסת לתפילה. והנה, נכנס לבית הכנסת איש אחד שנחרד מאוד למראה יהודי היושב ובוכה כל כך, הדבר נגע ללבו, והבין שהאיש נתון בצרה, בסערת לבו ניגש אל היהודי, הרגיעו מבכיו, והאיש לפניו כוס משקה ותוך כדי כך שאלו בעדינות לסיבת בכיו ומרירותו, האורח נרגע מעט, והודה למיטיבו על יחסו הטוב אליו, ואח"כ סיפר לו דברים כהווייתם, איך שהוא עומד בעירום ובחוסר כל. בביתו ממתינים לו משפחתו הענפה, ומיחלים מאוד שביא עמו איזה מזור לתרופה, כדי שיכולו לגשת אל הנישואין, והנה הוא מסתובב בה ניכר, משרך את עצמו מדלת אחת לשנייה, מגביר אחד למשנהו, אבל אין הוא רואה שום ברכה בעמלו, ועדין הוא עומד כמעט באותו מצב כבתחילה, ואינו מוצא שום עצה בנפשו. בשמוע איש שיחו במה המדובר, נגעו הדברים ללבו, והחל לחשוב כיצד ובמה יכול הוא לעזור מעט לאיש נדכס זה. לאחר מחשבה קלה אמר לאיש, ראה נא ידידי, אני בעצמי אינני אדם אמיד כלל, וצר לי שלא אוכל להושיעך, אבל מכיר אני כאן בעירו יהודי אחד עשיר גדול, שאינו מהחרדים כל כך, וידוע בסביבה כאדם קיצוני, הנתון למצבי הרוח, אצל העשיר זה – אמר האיש – יתכנו שתי קצוות הפוכות, או שייפתח לבו לענייך, ואז תקבל אצלו את מלוא הסכום מרישא ועד גמירא... או שלא תקבל ממנו אף לא פרוטה אחת, והוא יגרש אותך מביתו בבושת פנים... החליט האיש לנסות את מזלו אצל אותו העשיר, כאשר כבר ראה שבין כך אין לו הרבה מה להפסיד, ובמקרה הגרוע ביותר יגרש מן הבית. וכבר הכין את עצמו לכל מצב שיהיה. הגיע האיש אל הכתובת הרשומה לפניו, הקיש בדלת ולמזלו היה העשיר בביתו, והזמינו אל טרקלינו ולהציע את עניינו. לאחר כמה דברי פתיחה ונימוסין, ניגש העשיר ישר אל הנקודה, והחל לתחקר בכמה פרטים נחוצים. בין הדברים שואל אותו היהודי העשיר: "כמה ילדים יש לך?" ענה לו האיש: "אחד עשר ילדים בלי עין הרע..." כששמע העשיר את תשובתו, השתן פניו בבת אחת, והחל צועק עליו ולהוכיח על פניו: "וכי אינך מתבייש?! איך אתה מביא כ"כ הרבה ילדים לעולם, בזמן שאין לך מקור לפרנסה ולהשיאם בריוח, הרי זו הפקרות גדולה וחוצפה! וזהו גזילה מן הציבור שיצטרכו הם לתמוך בך ולהשיא בך את בניך וכו'". וכך המשיך לשפוך קיתונות של רותחין, ורצה לגרשו מן הבית. כשראה היהודי את מצבו, שגם מכאן הוא עומד להישלל בלא כלום, החליט שלא להישאר חייב לעשיר על טענותיו, השייט נתן בלבו תשובה ניצחת. פנה היהודי אל העשיר ושאל אותו: "ייסלח נא לי מר, וכמה ילדים יש לך?" ענה לו העשיר: "ילד אחד בלבד, וב"ה יש לי פרנסה בשפע עבורי, אבל אתה אדם לא אחראי, פרויט! חי ללא חשבון וגוגול מעות הציבור, וזו חוצפה גדולה..." - המתין לו היהודי עד שיסיים את תוכחתו, ולאחר שסיים אמר לו כך: "שמע נא היטב, ראה אני שמכאן כבר לא ייצא לי מאומה, והולך אני לדרך, אבל דע לך שבדבר אחד עשיר אני יותר ממך!" התפלא העשיר מאוד, ושאל: "במה עשיר אתה יותר ממני? מה כבר יש לך שלי אין..." הסביר לו היהודי: "הרי אמרו חכמינו ז"ל (נדה לא). שלושה שותפים באדם, הקב"ה אביו ואמו. אני עשיתי אחד עשר פעמים עסקי שותפות עם הקב"ה בעצמו, ואתה השתתפת עמו רק פעם אחת: אני 'שותף' עם השם יתברך באחד עשר עסקאות, ואתה לא השתתפת עמו כי אם בעסקה אחת בלבד..." נדהם הגביר, מתשובתו הקולעת של היהודי, ועל אתר הוציא ממגירתו את פנקס הציקים, ורשם את כל הסכום שנדרש לאותו יהודי להשיא את בנו, כדי שגם לו יהיה חלק בשותפות הנפלאה הזו... והוסיף וביקשו שבנישואי הילד הלא יבוא אליו שוב, כדי שתפוג גם בעסקה השנייה. ומאז בכל ילד שמגיע לפרק נוסע היהודי חוץ לארץ, ומתקבל בברכה ובחום אצל אותו עשיר, שרוצה להיות גם כן שותף בעסקה עם הקב"ה, ומשלשל לידו את כל הסכום הדרוש להוצאות הנישואין, הדירה והרהיטים, ומלבושי המשפחה וכו'. [נטיב הקהילה"]

תהילים בתענית דיבור ובדמעות הבריאה את אביו

רב שלמה יש באוטובוס העושה את דרכו מירושלים לנתיבות, השעה הייתה עשר וחצי בלילה, הוא חזר זה עתה משמחה שהשתתף בה, וכדרכו, הדליק את האור מעל לראשו ועד מהרה צלל לתוך לימוד הגמרא. הרב שלמה הבחין שמישהו עוקב אחריו, הוא המשיך ללמוד עוד מעט, אבל המבט שננעץ בו לא הוסר. הוא הרים את מבטו והופתע כשנתקל במבטו של אדם צעיר. הצעיר רק חיכה שהרב שלמה יביט בו, הוא חיך אליו ואמר לו, "אשריך שאתה לומד תורה". חזותו החיצונית של האדם הצעיר לא שייכה אותו לקהל שומרי תורה ומצוות, ובכל זאת, לב של יהודי הוא כנראה לא חס, בכל מקום. "אתה רוצה ללמוד?", שאל אותו הרב שלמה. האדם הצעיר קם בשמחה ממקומו והתיישב ליד הרב שלמה, "שלום" הוא אמר בחיוך נעים, "שמי שגיא, אני מתחזק, עדיין התחילת הדרך אבל בוער בי רצון עז ללמוד תורה. אני לומד הרבה, למרות שלא תמיד אני מבין הכל. יש לי אהבה עזה לקב"ה והלוואי שאצליח ללמוד". הוא מנחל לעצמו. הרב שלמה ישב לידו, מחרש ומתפעל. את השתיקה שבר שגיא "בוא", הוא אמר לרב שלמה, "אספר לך קצת עליי". שגיא התחיל לספר בקול חרישי את סיפורו: "נולדתי למשפחה מסורתית, ההורים שלי חשבו שצריך לשמור על המצוות הבסיסיות, אבל לא מעבר לכך. לימוד התורה היה נראה בעיניהם כסוג של בזבז זמן. אבל אני מגיל צעיר מאוד אהבתי את הדת, חקרתי את

המצוות ורציתי לקיים אותן, מעבר לכך, הרגשתי צימאון עז ללמוד תורה. ההורים שלי לא היו מרוצים, בכל הזדמנות אמרו לי שאני צריך לבחור מקצוע מפרנס, לימוד התורה הוא בעינייהם אחרונה מבחינתם, כמעט כל יום שמעתי משפטים מהסוג "אדם צריך לעבוד ולפרנס את עצמו ומשפחתו". אבל המשפטים האלו חלפו ממני והלאה, נמשכתי חזק ועמוק ללימוד תורה. ההורים שלי לא התייאשו, הם המשיכו להטיף לי מוסר, אמנם הייתי ילד טוב ורציתי להרוות אותם נחת, אבל על המשכיה שלי לקב"ה, על האהבה שלי ללימוד התורה, לא יכולתי לוותר. "וואו, בלי הודעה מוקדמת שנברה השגרה ולבית שלנו הגיעו ימים אחרים. אבי הרגיש רע וההורים שלי היו טרודים מאד, הרופא שלח אותו לבדיקות ונבהל מהתוצאות. הפחד שקינן בליבנו היה משתק ממש, אבא שלי הלך ונחלש. ואז הגיעו התשובות, הגרוע מכל אכן קרה. אבא שלי חולה במחלה האיומה. הוא אושפז בבית החולים, קיבל טיפולים אבל מצבו התדרדר במהירות, מעט אחרי שהגיע הוא הועבר לטיפול נמרץ, הרופאים אמרו שמצבו קשה מאד וחיייו בסכנה. שגיא פנה לרב שלמה, "תאר לך אותי, בחור צעיר שהחיים עוד לפניו, ופתאום נוחתת מכה איומה כזו על ראשו. אבא שלי מוטל חולה בבית החולים, סובל וסכנה נשקפת לחייו ואני לא יכול לעזור בכלום. חשבתי רק על אבא שלי, וחוסר היכולת שלי להועיל לו גרם לי לתסכול וכאב, ואז, עלה בדעתי שאני דווקא כן יכול לעזור, נזכרתי שקראתי על יהודי שחלה במחלה הקשה, הוא קיבץ את בני משפחתו וחברים קרובים ונסע לקברו של רבי אלימלך מליזנסק, שם הם עשו כולם תענית דיבור והוא נועש". "ידעתי מה אני הולך לעשות" - תענית דיבור כדי שאבא שלי יבריא. ביום למחרת לא יצאתי מהבית, יושבתי בחזרי ואמרתני תהילים. אמא שלי כמעט התעלפה, אמנם יום קודם דיברתי איתה על הכוונות שלי, אבל היא לא חשבה שאני רציני. 'מה אתה עושה, שגיא?', היא נכנסה לחדרי והסתכלה עלי במחמיה, 'אני לא מאמינה שאתה יושב בחדר ואומר תהילים ועושה תענית דיבור. תאמין לי שעדיף שתלך לעבודה, אבא ישמח יותר אם תלך לעבודה, לא אם תעשה תענית דיבור.' "היות שהייתי בתענית דיבור לא יכולתי לענות לה, והאמת שגם לא היה לי מה להגיד, לכן רק סימנתי לה ביד שאני רוצה להמשיך. אמא הבינה שהחלטתי ובחוסר הסכמה עזבה אותי לנפשי. חשבתי ללכת לבית הכנסת אבל נפדתי שבקרוב אנשים לא אוכל לעמוד בזה - ואענה להם. לכן יושבתי בחדר ובדמעות ורחות אמרתני תהילים, לא את כל המילים הבנות, אבל גם בלי להבין הרגשתי שהמילים האלו הן סם מרפא מבטיחות שה' יעזור. ככה יושבתי בחדר עד השקיעה. למחרת נסעתי עם אמא לבקר את אבי. כשהגענו למחלקה שפשפנו את עניינו בתימהון. אבא שלי, היה נראה היה כבן אדם חדש, מלא מרץ ושמח שהגענו, שוחח איתנו ואפילו קם כדי לטייל איתנו. היה קשה לי להאמין שזה לא חלום. הרופאים גם הם לא האמינו, ומיהרו לעשות בדיקות נוספות. התוצאות שהגיעו הכו אותם בתדהמה. המחלה האיומה שהשתוללה בגופו, נעלמה כליל. הם אמרו שזהו מקרה שבהם הם רואים כמה הם קטנים

ולא יודעים, שהוא הבריא בניגוד לכל התחזיות, שחררו אותו הביתה ועל התיק כתבו נס רפואי". שגיא סיים את סיפורו, מותיר את הרב שלמה פעור פה ומשתאה, לאוטובוס הגיע לנתיבות, הם נפרדו לא לפני שהחליפו כתובות. שניה לפני שירד הציע שגיא, "אולי תבוא אלינו לסעודה שלישית?", הרב שלמה הנהן בראשו והסכים, ביתו של שגיא היה במרחק של רבע שעה הליכה. בשבת אחר הצהריים פסע הרב שלמה לביתו של שגיא, הדרך הקצרה היתה מלאת חששות. "איך ההורים של שגיא יגיבו? האם הם יכעסו עלי? יגידו שאני מטיף לשגיא ומשכנע אותו?" כשהגיע, הרב הרב שלמה את השולחן הערוך בטוב טעם, מפה צחורה וכלים יקרים. ההורים של שגיא קמו לקראתו וקיבלו אותו בכבוד ובהתרגשות "איזה יופי שהגעתי", אמרו וביקשו שישב בראש השולחן. אמו של שגיא סיפרה: "כשהבנתי ששגיא חוזר בתשובה, נלחצתי. אמנם תמיד הייתי דתית קצת, שמרנית על המניימוס, אבל אני שילמד תורה! אצלי בבית? זה היה חלום שחור עבורי. בלדאגה אממיתית, ראיתי איך הלימוד של התורה מדליק בעיניו אור, איך הוא הולך ונהיה צדיק יותר ויותר... הרגשתי שאני מאבדת אותו". אמו של שגיא מביטה בבנה, אי אפשר להחמיץ את המבט המאושר שעומד בסתירה מוחלטת לדבריה עד כה. "וואו, כשהרגשתי שאני הר געש שעומד לפני פיצוץ, בעלי חלה. חשבתי שאנחנו עומדים לאבד אותו, אבל בזכות שגיא, בזכות התפילות שלו, היה לנו נס ובעלי הבריא לגמרי. אחרי שהוא הבריא החלטתי שאני הולכת בדרכיו של שגיא. הוצאתי את המכשירים הטמאים מהבית, זרקתי את העיתונים, נקינו את הבית והאוויר שנשמנו היה טהור יותר. הרגשתי בחוש איך אני נושמת אוויר טוב ומזוכך יותר." "הייתי אומרת לו בדמעות: 'שגיא, חשבתי שהרסת לנו את הבית, אבל מתברר שהצלת אותו, הצלת את הבית, את כולנו'. אחרי זה נרשמנו לסמינר ערכים, ואני זכיתי להבין את כוח התפילה, את הזכות שלנו בהיותנו בניס לעם הנבחר. איך חיינו בטענות ואיך החיים שלנו יכולים להיות טהורים וקדושים יותר. אני מנהלת בית ספר ברמלה, לומדים שם בנים ובנות, בכיתות נפרדות, התחלתי להביא להם רבנים שיחזקו אותם, וגם אלינו הביתה, אנחנו אהובים להביא לכאן תלמידי חכמים, בחורי ישיבות מתקבלים בביתנו בכבוד. אנחנו רוצים שהקירות כאן יספגו דברי תורה, שהבית שלנו יהיה בית וועד לחכמים. כל הבית שלנו השתנה בזכות שגיא". זה הכוח העצום שיש לאנשים שמוכנים בכל מחיר לעלות ולהתעלות בעבודת ה'. זה הכח שירשנו מאברהם אבינו שבכל כוחו עבד את קונו. שגיא שעשה מה שידע כדי שאביו יבריא, ובסופו של דבר, לא רק אביו ניצל ממוות לחיים, כל המשפחה ניצלה וזכתה בחיים רוחניים! (אור שרה וירא תשפ"ד)

בתהילים אפשר לפעול ישועות גדולות

הרה"ק מגאסטינין זי"ע היה ידוע כפועל ישועות בקרב הארץ, והיה מכונה ה'תהילים רבי', באשר הרבה תדיר באמירת תהילים, ואף היה אומר לכל מי שפנה אליו בבקשת ישועה ורחמים שיאמר קאפיטל פלוני ופלוני, ומשגשג על כך, פתח ישמעתי ממורי ורבי הקדוש מקאצק זי"ע, שאם היה דוד המלך ע"ה מסדר את ספר התהילים לפי הסדר (פירוש לפי סדר חייו) היו יכולים באמירת תהילים אפילו להחיות מתים. וסיים הרה"ק מגאסטינין, שיש לדייק מדבריו, שעתה לאחר שדוד המלך סידר את ה'תהילים' שלא לפי סדר התלכוחות חייו (כמה דחויין שפרק ג' אמר דוד 'בברחו מפני אבשלום בני', ואילו פרק ט' אמר 'בברחו מפני שאחאב מלך בשרה', שקדם הרבה שנים לברירתו מאבשלום), אז אין בכוחנו להחיות מתים על ידי אמירת תהילים, אך את כל הישועות - עד תחיית המתים ולא עד בכלל - יכולים לפעול על ידי אמירת פרקי תהילים, [שיח שרפי קודש ח"ב נטסט]

מעלת קריאת - תהילים

דוד המלך נפטר בשבועות. נכתב על מעלת התהילים שחיברו דוד המלך:
א. אמרו רז"ל בישור טוב' מזמור א' שהתפלל דוד המלך ע"ה שיטלו שכר עליהם [הקורא תהילים] כעוסק בנגעים ואהלות.
ב. כל האומר תהילים בכל יום כאלו קיים כל התורה כולה וזהו הפסוק "תוכלו להגליך ישא מדברותיך" ר"ת תלים [יש הרבה בחז"ל שקוראים לתהילים תלים כך כותב הרמב"ם לתהילים תלים ועוד] וסמך ליה תורה צוה לנו משה ללמוד הקורא תלים מקיים את הפסוק הבא אחריו תורה צוה לנו משה. [רבינו אפרים בפירושו על התורה כ"י פרשת וזאת הברכה]
ג. והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ס"ת תילים רמז כל האומר תהילים בכל יום זוכה להיות תחת כסא הכבוד [רבינו אפרים פרשת ויגש] **מובא במדרש שיעקב אבינו היה קורא תהילים כשהיה רועה את צאן לבן.**
ד. ציצית על כנפי בגדיהם ס"ת תילים כי הוא מצוה מן המובחר בהשכמה להתעטף בציצית וללמוד תהילים. [רבינו אפרים ז"ל פרשת שלח לך]
ה. רבינו יוסף חיים (הבן איש חי) בספרו עוד יוסף חי כותב שאין דבר **שמבטל גזרות רעות** כמו תהילים, יותר מלימוד תורה!
ו. טוב שיאמר מזמורי תהילים קודם תפילה לזמר עריצים ותעלה התפילה לרצון. [הלבוש א"ח סימן א' ויש מי שחלק והאליה רבא יצא לישע את הלבוש ורבינו אפרים סובר כהלבוש]
ז. מי שחשכה נפשו לידבק בו יתברך ובשבחי ידבק ללמוד בספר תהילים. [הרב השל"ה דף נ"ו ע"ש באורו וכתב שם לאומרה בנחת ובשירה ובזמרה ובכוונת הלב]
ח. מאחר שהתפלל דוד שיהיה חשוב כעוסק בנגעים ואהלות. נראה דהתהילים מועיל לתיקון הברית כמ"ש גורי האר"י זצ"ל שילמדו סדר טהרות כי טוב לתיקון פגם הברית.
ט. תלים גימטריה ת"פ להרחיק הפ' [ס"א] ששמה בגימטריה ת"פ.
י. לא יגרע מדציק לומר כל ספר תהילים בכל שבוע מידי שבת בשבוע.
יא. ואם יוכל ללמוד ספר תהילים פעם אחת בחול ופעם שנית בשבת הנה מה טוב כי ב' פעמים הם שלוש מאות מזמורים גימטריא כפ"ר ומבטל יצר בגימטריה שלוש מאות.

יב. גם תהילים ר"ת תהלים, תהילים למוד, המקטרגים יגרש מיד
יג. האומר ספר תהילים בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא וזוכה להיות תחת כסא הכבוד.
יד. בתוך י"ב חודש של אב ואם מעלת אמירת התהילים מועילה לנשמת הנפטר ולכן יאמר מזמורי תהילים ואח"כ יאמר קדיש.
טו. מי שיש לו צרה ב"מ יאמר תהילים כמו שנהג הרב בעל 'חקרי לב' כי כשהייתה באה צרה ב"מ של יחיד או רבים היה אומר תהילים בהכנעה ובטהרה והיה אומר: 'אדונינו דוד המלך ע"ה ימליך טוב בעדינו'.
טז. ישנם שלוש סגולות שמכניעות את יצר הרע והן: קריאת התהילים, לבישת ציצית וצדקה. [תהילים הוצאת בקאל]
יז. "אלו ידעתם", אמר האדמו"ר ה"צמח צדק", "**כוחם של פסוקי התהילים ופעולתם בשמי רום הייתם אומרים אותם בכל עת. תדעו שמזמורי התהילים שוברים כל המחיצות ועולים בעילוי אחר, עילוי בלי שום הפרעה ומשתטחים לפני ארון העולמים ופועלים פעולתם בחסד וברחמים.** [דבר מלכות משפטים תשע"ב עמוד פ']

יח. השל"ה הקדוש: "**הרחיל בספר תהלים דוחה כל מני פורעניות ופגעים רעים מעליו ומעל כל בני ביתו ומעל משפחתו ומעל כל בני דורו, ומגולגל עליהם כל מיני שפע ברכות וטובות והצלחות.**" (דוד המלך ועוצמת התהילים)
הגאון הרב שטרנבוך - סגולה לישועה לומר 40 יום ספר אחד מהתהילים כתוב בפסוק: "ויהי מקץ ארבעים יום" (בראשית ח' ו') במספר "ארבעים יום" רצופין יש סוד גדול, ובכתבי האר"י מבואר שאם שומר פיו ושותק ארבעים יום, זוכה למעין רוח הקודש. ומי שיש לו ח"ו צרה בפרנסה או בשידוכים או בבריאות וכדומה, קבלנו בעניין זה סוד ארבעים יום, והיינו שייכנס ארבעים יום רצופין לבית הכנסת יום יום ויאמר ספר אחד מתוך חמישה ספרי התהילים (וקל לקיימו בספר רביעי שהן פרקים צ-ק), ומקדים ואומר לפני תפילתו על מה שמבקש, והוא מנדב לצדקה אפילו פרוטה, וכשגומר אמירת תהלים יאמר עוד פעם את בקשתו, ויוסיף **שבל"ב ששיושע לו הקב"ה יאמר כל "נשמת כל חי". וסיפרו לי הרבה אנשים ונשים שנושעו על ידי זה. והסגולה היא באופן שכניסתו לבית הכנסת כשבא להתפלל תהא אך ורק להתפלל על דבר זה לבד, ולפני שיאמר תהלים יתן או יתנדב בפיו לצדקה, ולאחר שאמר את התהילים יתחייב בל"ג לומר נשמת לכשייושע. [דרשו] **הגה"ק רבי יוסף חיים זי"ע זנפולד ז"ע רבה של ירושלים ע"ה"ק היה ידוע כגביר דמאריה סייעה, ועל כתפיו נשא הן מה שישב על מדין להורות ההלכה בעיר הקודש, וגם נשא במשא העם, לעזור ולייעץ לכל אחד מאנשי ירושלים בענייניו הפרטיים, ואף היה משכין השלום בין איש לאחיו, וראו בחוש היאך שבכל אשר הגר"ח היה מעורב בו היתה הברכה שורה. פעם שאלוהו מקורביו במה זכה להיות גבירא דמאריה סייעה, והשיב, שזכה לכך מפני שהוא מסיים את ספר התהילים כולו בכל יום ויום. והוא נוהג כך מאחר שנשאל לאחר שנת העשרים, וידועים דברי חז"ל על מי שלא נישא עד היותו בן כ' שעליו להישמר כל ימיו (ראה קידושין כט:) וכיון שאין דבר המטטה את נפשו של אדם כמו אמירת תהילים, על כן מסיים הוא בכל יום את כל ספר התהילים.****

סיפור: להזהר בכבודו של קורא תהילים מעלת אמירת תהילים: בעיירה קטנה ורחוקה ממעוזיבז', עיר מושב של הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, הגרור יהודי חשוב, שתורה וגדולה התאחדו על שולחנו. יום אחד עלה בלבו לכתוב לו ספר תורה אשר כמוהו לא היה, בתום שנים של ציפיה דרוכה הגיעה המלאכה לסיומה והגביר זכה לחבוק בלב נרגש את ספרו המיוחל

לשמחתו ולאוסרו לא היה קץ ולכבוד מעמד הכנסת הספר להיכל, ציווה לערוך סעודה לכל בני העיר. יחד עם כל בני העיר המוזמנים נכנס לסעודה גם ישראל שואב המים, יהודי פשוט היה שלא קרא ולא שנה, אך ידע גם ידע להתייפף על ספר התהילים, לדבר אל הקב"ה כבן אל אביו. הוא היה מן המקדימים לבוא לסעודה, הן הרעב היה בן בית קבוע אצלו, וכעת קיווה שיוכל להשביע את רעבנו בסעודה מפוארת זו. מיד כשנכנס רצה לפתוח בסעודה, אך מיד הגיע אזהרתו הנמרצת של הגביר: "בל יעז איש לפתוח בסעודה טרם יבצעו את הלחם נכבדי הקהל!" וממרום מושבו קרא הגביר: "יראו נא מי מצא לו אומץ לעמוד לפני כל הגדולים היושבים כאן ולקחת חלק בראש. הנה לכם הדיוט קופץ בראש!" ישראל שואב המים הביט בו מפניו מבוהל, ורגע לאחר מכן החל נמלט מן המקום כבורח מפני הדליקה, אך זעקתו של הגביר השיגוהו: "וכי מה סבור הינך, כי כיוון שאתה יכול לקרוא מספר פרקי תהילים בלי שגיאה, חשוב הינך מכל היושבים כאן?!" דל גאה שכמוך! לך לך מכאן!" חזר ישראל שואב המים לביתו, רעב ומושפל, וכשספר התהילים בידו החל שופך את מר שיחו: "ריבוננו של עולם!" – קרא בדמעות – "אפילו להכיר את מקומי איני יודע, הדיוט שכמוני... ומעט פרקי התהילים שלי, גם הם מלאים גאווה סרוחה... כך בפרוש אמר הגביר, הגאון, התלמיד חכם... אבא שבשמים! הרי אני לפניך ככלי מלא בושא וכלימה... אך אף על פי כך הנני מתחזק ואומר כמה מילים יכי לא – בזה ולא שקד, ענות עני... ובשועו אליו שמע". בבית המשתה של הגביר כבר נרגעו הדין הנגני, הקהל התפזר והגביר נותר לבדו. לפתע נשמע דפיקות קצובות על דלתו. בפתח הבית ניצבה דמות לא מזוהה שסיפירה אדם הממתין לו ברחוב, בעוד הדלת פתוחה לרווחה, לפתע נשבה בעוז רוח פרצים ועד שלא היה סיפק בידו הגביר להתגונן מפניה, הרימה אותו הרוח על כתפיה ונסקה אל על... המסע המסתורי הסתיים בנחיתה רכה על קרחת יער קטנה, ובארץ לא עבר בה איש... חיזור כמת מישש הגביר את כל אבריו ומשנוכח כי נותר שלם בגופו, החל נותן דעתו לצרה שניתכה עליו – גירוש פתאומי אל סבך יער מאיים שורץ חיות טורפות. מבלי משים פרצו מפיו פסוקי תהילים: "אל תסתור פניך ממני ביום צר לי... מפני זעמך וקצפך כי נשאתני ותשליכני..." אותם פסוקים שאף ישראל שואב המים ידע לשיר אותם באמת, ושאל לפני שעה קלה לזלזל בערכם מעלתם... ממרחק ניבטו אליו אלומות אור, ואלו הלכו כחלוניתיה של טירה מרשימה ביותר. הוא גישש את דרכו אל פתחה, ואז נשמע בת קול אומרת: "יבוא דוד מלך ישראל!" ואחר דומיה קלה: "ברוך הבא דוד מלך ישראל! יבוא נא רבי ישראל בעל שם טוב!..." ברוך הבא רבי ישראל בעל שם טוב!..." אז נשמע קולו של הבעל שם טוב נישא בשאלה: "מי הוא זה היהודי הניצב בחוץ?" עד מהרה נשמע קולו של דוד המלך: "אני דוד המלך זימנתי נפשי זה לדין תורה על שהעליב ובזיה ברבים את ישראל שואב המים השופך הדיוט מידי לילה בספר התהילים שלי וגורם נחת רוח לעילא!..." לא זו אף זו, שבתעוזתו החשיב את לימוד התורה שלו ושל חבריו יותר מפרקי התהילים שלי. כעת יעניין בית דין בדינו ורבי ישראל בעל שם טוב יהיה לו לפרקליט!" מסקנת בית דין לא איחרה לבוא: הגביר התחייב בנפשו בפגיעתו בקדושת ספר התהילים! רוחו של הגביר איימה לפרוח מקרבו, אך אז נשמע קולו של הבעל שם טוב: "אינני חולק כלל על חומרת מעשהו של הגביר... אמנם, אך העונש, אינו בר תועלת. בני עירו הלא לא יעלו בדעתם בשל מה באה אליו הצרה הזאת, ולא יבינו עד היכן מגיע כוחה של אמירת תהילים. מוטב ישוב לביתו לחיים, על מנת שיערוך תיכף עם שובו סעודה ענקית, ובמהלכה יעלה על הנס את רוממות ספר התהילים ואת מעלתו של ישראל השואב המים!" הצעתו של הבעל שם טוב נתקבלה בבית הדין, והגביר נשם לרווחה. לפתע חש בברק אור המכה בעיניו ואחר חזה בהמון עיניים הנותנות בו מבטיהן בשאלה: "האם הינך מקבל על עצמך לעשות כדברי הבעל שם טוב?" "כן!..." – צווח הגביר. או אז באחת נגוזה הטירה ההדורה עם דמיונותיה המופלאות, כשמסביב שבא לשרור האפילה... עוד עיניו מביטות בתדהמה, שבה הרוח ונשאה אותו במסע נמרץ שהסתיים על מפתן ביתו. מיד למחרת ערך סעודה ענקית כהבטחותיו, בה גולל באוזני עירו את סיפורו המופלא והעלה על נס את יקרתו ומעלתו של ישראל השואב המים, וגודל מעלת לימוד ואמירת התהילים.

זוהר הקדוש מתורגם מעלת הלימוד בליל שבועות

וְלִמְדָנוּ, שֶהַתּוֹרָה שֶצִּירָהּ לֹא לְעֵסֶק בְּפִלְקָה הִזָּה - תּוֹרָה שֶבְּעַל פֶּה, בְּדִי שֶיִּשְׁתַּהֲרוּ (שִׁיתַּדְבַּק) בְּאֶחָד מִמִּשְׁנֵי הַנֶּחֱלָה הַעֲמֵק. אַחֵר כָּךְ בַּיּוֹם הַזֶּה תִּבְאֵה תּוֹרָה שֶבְּקִתָּב, וְיִתְחַבֵּר (בַּהֵם) עִמָּה, וְיִמְצְאוּ אֶחָד בְּזוּיָה אֶחָד לְמַעַלָּה. אֲזַי מְכַרְזִים עֲלֶיהָ וְאוֹמְרִים: (ישעיה נט) "וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמַר ה' רֹחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדַבְּרִי אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי גִּבּוֹרִי". וְעַל כֵּן חֲסִידִים הָרָאשׁוֹנִים לֹא הָיוּ יִשְׁנִים בְּפִלְקָה הִזָּה, וְהָיוּ עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְאוֹמְרִים: נִבִּיא אֶת הַיְיָשָׁה הַקְּדוֹשׁ לָנוּ וְלִבְנֵינוּ בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת. וְאוֹתוֹ הַלְלָה מְתַעֲשֶׂרֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל עֲלֶיהָ, וְגָבְרָה לְהַזְדַּק עִם הַמֶּלֶךְ, וְשִׁנְיָהּ מִתְּעַשְׂרִים שֶׁל רֹאשׁ שָׁל אוֹתָם שְׁזֹזִים לָזֶה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֲמֵר, בְּשָׁעָה שֶׁמִּתְפַּנְּקִים הַחֲבָרִים בְּפִלְקָה הִזָּה אֵלָיו, נִבִּיא לְתַשְׁקוּ אֶת תַּכְשִׁיטֵי הַפֶּלֶא, בְּדִי שֶׁתִּמְצָא לְמַחַר בְּתַכְשִׁיטָהּ וּבְתַקְוָנָהּ אֶל הַמֶּלֶךְ בְּרָאוּי. אֲשֶׁרִי חֲלָקְס שֶׁל הַחֲבָרִים שֶׁנִּבְבֶּשׁ הַמֶּלֶךְ אֶת הַגְּבִירָה, מִי תִשָּׁן תַּכְשִׁיטָהּ וְהֵאִיר אֶת הַעֲטָרָה שֶׁלָּהּ וְשָׁם אֶת תַּקְוָנָהּ. וְאֵין לָךְ בְּעוֹלָם מִי שֶׁיִּזְדַּע לְתַשְׁן אֶת תַּכְשִׁיטֵי הַפֶּלֶא, אֶלָּא הַחֲבָרִים. אֲשֶׁרִי חֲלָקְס בְּעוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

ה"שומר אמונים" מביא בספרו "אילו ידע האדם כמה אלפים ורבבות של עולמות הוא מנענע ומשפיע עליהם בעת שהוא מוציא מפיו מילה אחת של תורה היה כמעט משתגע..." החזון איש אמר פעם לאחד מראשי הישיבות שנכנס אצלו "יש בחורים שאינם יודעים הרבה ללמוד, או שאין להם כישורונות טובים או שלא למדו מספיק, והם מסתובבים עצובים מהחשך שיש להם, והם בטוחים שזה בא מיער הטוב שדואגים על חסרונם בלימוד, אך תדע לך שזה בא הישר מיער הרע, כי בחור שיושב ליד גמרא ואומר "אמר אביי" כבר צריך להתמלאות שמחה עד אין קץ". כתב השל"ה פרשת יתרו דרך חיים תוכחת מוסר מז. "וירא העם וינעו ויעמדו" (שם שם, טו). פירש רש"י, אין נוע אלא זי. מי שרוצה לזכות בכתר תורה כאילו קבלה עתה מסיני, ילמוד ברתת ואימה ויראה, ולא דרך תענוג ובישיבה ובסמיכה. וגם יקדש עצמו מטומאת הר. ויהיו ידיו נקיות מבלי שיהיו עסקניות. ואז קדוש יאמר לו.

"תיקון ליל שבעות" כאשר מידי פעם שולח הורב את משמשו החוצה לבדוק את פני השמים, שמא ישנו סימן כלשהוא לענן או רוח קליל... אך מה גבר עיצבון ליבם ואכזבתם באין כל זכר לשעינו מזג האוויר הקיצי... הרב האץ בבאי בית הכנסת להתאמץ בתפילה ולבקש ולהתחנן לבורא עולם הכל יכול לשנות את העצמים ולהטטיר גשם עז, על מנת לקדש שמו יתברך לעיני כל העמים. חלף לו הלילה עתיר בתפילות ולימודים ופינה מקומו לשחרר העולה, אך גם במבט מעמיק לא נראה שינוי ולו הקל ביותר ששעול להתרחש... התבור הניע, שר הצבא הביט על השמים הזכים ואשר אף עננה קלה לא נראתה עליהם, וחיך לעצמו חיוך רב משמעות...

הגאון הצדיק רבי שלום מרדכי הכהן מברזאן זצוק"ל זיע"א היה בעיצומה של תפילת חג השבועות. לפתע... בהלה אחזה במתפללים, בפתח ההיכל הופיע שר צבא פולני כשהוא תר בעיניו למצוא את הרב כשהבחין שר הצבא ברך רב ונפל לרגליו והתחנן בקול בוכים, "אנא, רבי קדוש, סלח ורחל על גאוותי, הסר כל תרעומות מליבך, וואל הקפיד עלי שהעזתי לסרב למבוקשך, מבטחי אני הרב שמהימני הזה והלואה, כל אשר תבקש אציית, עתה ידעתי כי הרב מלאך ה', וכל משטרי השמים ודרכי הטבע נמסרו בידיו לעשות רצוני..." על מה נזק שר הצבא בעיצומו של חג? ממה נשבר וכנעו לבבו מלפני הרב? כל ימיו העדיף המהרש"ם מברזאן שלא להתעטר בכתר הרבנות בבחינת "וישנא את הרבנות", שאיפיו היתה להתפרנס ממלאכה מכבדת את בעליה, וכך סבר יוכל הוא להסתופף בצילם של צדיקי הדור, המאצילים מהוד קדושתם על המוני העם.

ואכן מורגל היה המהרש"ם בנסיעות לצדיקים, אך יד ההשגחה סיבבה את המאורעות שכל רכושו אבד והוא נותר בחוסר כל, ובלית ברירה הסכים לקבל על עצמו את משרת הרבנות ולשאת על כתפיו את נטל ניהול עדה קדושה והנהיגם כרועה רחמן הדואג לצאנו לכל פרט ופרט. ימים ספורים לפני חג השבועות פנו אליו ראשי הקהל בבקשה לפעול לשחרורם של החיילים היהודיים המשרתים בצבא, על מנת שיוכלו לחוג את החג כראוי בקרב בני עם, מבלי שיצטרכו לחלל את קדושת היום טוב.

בזה אחר זה הגיעו הרצים בסוסים, המזמרים, נושאי הדגל וכל
 בבעלי התפקידים למיניהם תפסו את מקומם המדויק כיאה
 למסדר צבאי קפדני ומדויקדק. דממה השתררה על פני המגרש
 הענק רחב הידיים שהיה מלא במאות רבות של חיילים, שר הצבא
 נתן את האות, התזמורת היתה אמורה לפצוח בהמנון ולאחר מכן
 תחל צעידת החיילים. אך ברגע זה החלה לפתע נושבת רוח חזקה
 החלכה והתעצמה מרגע לרגע, ועוצמתה היתה כה חזקה וכה
 אדירה עד כי דומה היה שבוכחה לפרק הרים, רוח שאף בעיצומו
 של חורף נחשבת לסוערת ביותר...

הרוח נשאה עננים כבדים ואפורים אשר החלו מכסים במהירות רבה את פני השמים ותוך זמן קצר ביותר החל לרדת גשם בסחרף אדיר, מטר עוז מלווה בסופות ברד אשר הניס את כל הנמצאים בחוץ לתפוס מחסה. אנשי הצבא חשו שאינם יכולים להתמקמה ואפילו רגע נוסף במגרש הפתוח והחשוף, הם נרטבו עד לשד עצמותיהם ושקעו במים עד ארכובותיהם. שר הצבא הנזעם וההמופתע לא ידע נפשו מרוב תדהמה, במחשבה ראשונה חשב ללהתחכם ולהתעקש לקיים את התמרון על אף הכל! אבל ראשי הצבא הקימו קול זעקה ואמרו לו "האם רצונך לעשות בנזל?!" להלאה לעמוד במקום אי אפשר לאתה עוד רוצה שנצער? תן מיד אות לביטול התמרון שנוכל לתפוס מחסה מפני הברד והסערה..."

שר הצבא היה מבולבל ובוך, הוא נתן מיד אות לביטול התמרון כשהוא רואה במו עיניו את די ההשגחה העליונה. בקושי רוב פילסו ללהם דרך אנשי הצבא והסוסים ונסו אל המבצר כל עוד רוחם בם, כשהם תמהים על עיקשותו הבלתי ובתבט של שר הצבא.... רק החיילים היהודים נשמו לרווחה שכונתו לראות כי באופן רק

מופלא לא יאלצו לחלל את קדושת החג...שר הצבא ישב בחדרו, ובראשו נשען על זרועות ידו, עיניו עצומות והוא ראה לפניו את זיו פניו של רבם של היהודים, ואת כל הדו שיח שהיה לו עמו, כיצד לעג ולגלגל והתריס לעומתו, והנה... התקיימו דבריו אחת לאחת,

הוא נדהם מעוצמת כוחו של הצדיק, הוא לא שת ליבו לבגדיו הרטובים הנוטפים מים, וחיש כינס את כל מפקדי החיל ובהתרגשות סיפר להם על בקשת הרב לפני החג אשר סירב לה בתוקף, ועל אימונו הבלתי יאומן של הרב שאכן התממש למרבה ההלא..."אין זאת אלא כוחו של הצדיק, עצתו לך לבקש חיש מהר את סליחתו ולא – מי יודע מה יהיה בסופך..." שמע שר הצבא לעצת ידידיו ויועציו, עלה על סוסו ופילס לו דרך בתוך הבוץ והמים לא עבר בית הכנסת שם נמצא הרב היהודי, וכך הופיע השר באמצע קריאת ה"אקדמות", הוא בקש את סליחת הרב ובה גרם לקידוש ה' גדול ברבים, שאף הגויים הכירו כי בורא עולם שליט על צבאות השמים ועל צבאות הארץ.

בבעת הסתלקותו של הגאון המרש"ם נהרו ללווייתו אלפים ורובבות, בין המלוים בלטה נוכחותה של קבוצה שהיתה שונה ממשאר המלוים... היו אלה שר הצבא עם חלק מאנשיו שבאו לחלוק כבוד אחרון לרב שהיה מאד נערץ בעיניהם. בבית העלמין טיפס שר הצבא על החומה המקיפה את המקום כדי להיווכח במו עיניו בכבוד האחרון אשר חלקו לאיש קדוש ממות.

והעידו המלווים כי דמעות זלגו מעיניו ללא מעצור... ודומה שהיתה סיבה לכך... - - -

שהיתה סיבה לכך... - - -

לשמע בקשתו של הרב, השיב לו מפקד המחנה נמרצות "לא אדוני!
לא אוכל להסכים לבקשתך בשום פנים!" "אבל" ניסה הרב לטעון,
"ישנו כתב מטעם המפקדה העליונה לאפשר לשחרר חיילים יהודים
בימי חגיהם!" "אמנם כן", השיב המפקד, "אך הפעם המצב שונה
לחלוטין, והוא אכן חריג, ולא נוכל לשחרר איש, ביום זה אמור
להתקיים תמרון צבאי רב ממדים עליו עמלו שבועות רבים
ולתמרון שכזה לא יוכל איש להיעדר!" "אז אולי עלי לפנות אל
הקצין הממונה עליך כדי לקבל אישור שכזה?" "לשווא תתאמץ!
איש לא יוכל להפר את החוק הנוקשה בנסיבות אלו." ניסה הרב
לדבר על ליבו של המפקד ופנה אל הרגש, אך שר הצבא אטם אזניו
משמוע, ואף גלגל על מאמציו השכנוע כשהוא מפטיר לעבר הרב
"חבל על כוחך המבוזבז לריק, אותי לא תצליח לשכנע, וגם אם
בורא עולם ישלח ממלאך משמים להורות על ביטול התרגיל, לא
אשמע לו ולא אבטל את השתתפות החובה בתמרון..." כששמע הרב
את דברי הנאצה היוצאים מפיו של מפקד המחנה, התחזק בקנאת
ה' כשהוא דבק בבורא עולם, ובאומץ לב השיב: "טועה אתה, אדוני
שר הצבא, הרי אם בורא עולם ישנה את העיתים ויחליף את מזג
האוויר הנאה ברוח סערה וגשם שוטף מהול בברד, הלא תודה לי כי
אז לא יוכל לאי תמרון להתיקם?" "חה... חה... חה..." צחק
המפקד במלוא פיו, "הלא מראש שכננו את התמרון לימות הקיץ,
הלא זמן קציר חיטים הוא, השמים במלא טוהרם, ושום ענן לא
נראה בהם, השמש הקיצית שולטת במלוא העוצמה, ובעוד בתקופה
כזו יפה השרב ואתה מדבר על גשם?" "הרב לא התרגש מדברי
הלעג, הוא פנה לצאת כשהוא מפטיר אל עבר המפקד "כבר היה
בתולדות עמנו שהנביאים שינו את הטבע בגזרתם, כבר היה
בתולדות עמנו גשם בימי קציר חיטים, כבר נקרע הים בנטיית ידו
של אל הנביאים, דע לך שידו של בורא עולם לא קצרה מלשנות את
מעשי דיו!"

יצא הרב מפגישתו עם המפקד בשברון לב ובפחי נפש כשהוא מודיע לבי
הקהל "ישנינו כל אשר בדינו, מתנה אין לנו אלא להישען על אבינו בששמים,
למה יקום בנו "וראו כל עמי הארץ... ויראו ממך". ערב חג השבועות. הרקיע
מבהור. לשמח זורחת וסועפת בעוז על פני היקום. וגם בליל התקדש שנה נותרו
השמים בזכותם, הלבנה והכוכבים האירו כהרגלם ולא שינו את מסילותיהם,
ורחוי העתים אינם צופים כל שינוי באופק. הקהל סיימו את תפילת ערבית
והתפזרו לבתיהם לסעוד את סעודת החג. צל של דאגה העיב על
שמחתם באשר לא זכו החיילים היהודים לחגוג כראוי את חג מתן
תורה, ועל שילצו לחלל את קדושת החג במסגרת התמרון
הצבאי...לאחר הסעודה נהרו כולם אל בית הכנסת המרכזי
לאמירת

לאמירת

פעם ישב הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצוק"ל בצד השולחן וכומר בצד השני של השולחן ושאלו הכומר את הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצוק"ל: "מה ההבדל בין יהודי לכלב?" ענה לו ר' יהונתן: "השולחן".

רבה לפני שלימד לחכמים אמר מילתא דבדיותא ובדחי רבנן לסוף י' שב באימה ופתח בסוגיא [שבת ל:]:

[illegible]

העלון מוקדש להצלחת יהונתן ושילת
חדד ובני ביתם: שה' יתברך יצלחם במאד
מאד ויזכם בקרוב ממש לפרי בטן ויתקיים
בהם הפסוק 'מלא ה' כל משאלותך וכן
הפסוק והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר
פריו יתן ברוח וכל אשר יעשה יצליח ויזכו
לראות בנים ובני בנים עוסקים בתורה